

A sztraczenai völgy és a dobsinai jégbarlang.

E czim alatt az itt bemutatott szép képekkel illusztrálva érdekes közlemény jelent meg a *Magyarországi Kárpátgyűjtés* idei évkönyvében dr. Pelech Jánostól, Dobsina város jeles főorvosától, ki e közleményét a város képviselőinek ajánlva, külön lenyomatban is kiadta. A Magyarországi Kárpátgyűjtés néhány év óta kifejtett munkásságával már is oly érdemeket szerzett magának nem csak a központi Kárpátok szebb helyeinek járhatóvá tétele, utak vágatása, menedékházak stb. emelése által, hanem az által is, hogy évkönyvével immár egész irodalmat teremtve, hazánk gyönyörű hegyvidéke iránt oly érdeklődést keltett ország- és világszerte, melyben az eddig még nem részesült: hogy a derék s évről évre több tagot számláló egyesület már a külföldi hasonló szövetségeknél nem áll hátrább, s megérdemelné, hogy minden hazafi, a ki hazánk természeti szépségei iránt érdeklődni tud, beálljon tagjai közé, annál is inkább, mivel az évi tagdíj csak 2 frt, s ezért minden tag megkapja az évkönyvet, mely egymaga is megéri ezt az árt, nem is tekintve azt, minő szép czélt mozdit elő a részt vevő az aránylag csekély befizetéssel.

Igen jó gondolat volt a szerkesztőtől illusztrációkkal érdekesíteni az idei évkönyvet, s e czélra elsőnek éppen a sztraczenai völgyet és a dobsinai jégbarlangot választani, egy oly ismertetés kíséretében, minő a dr. Peleché.

A leírás oly hű, vonzó és költői, s a természet szépségeinek annyi szeretetével van írva, hogy lehetetlen volt azt legalább részben át nem vennünk, daczára, hogy hazánk e két természeti ritka kincse volt már ismertette lapunkban. A nyári kirándulások ideje közeleg, s mi meg vagyunk győződve, hogy ha olvasóink e képeket s az azokat kísérő szép leírást figyelmükre méltatják, sokakban közülök föl fog támadni a vágy, hogy a természet ama gyönyörű játékát, melyet Gömörmegye e vadregényes sziklavölgyében s a csodás jégbarlangban birunk, a természetben is megismerjék.

Es most adjuk át a szót a jeles ismertetőnek.

Gömörmegye Magyarország legáldottabb megyéinek egyike. Míg déli részén jól tenyész a szőlő, kitünő dohány, finom dinnye terem s buzája a bánáttal versenyez: addig éjszakai részének legmagasb pontjain csak a törpefenyő, meg a „Holák“ sivár moh- és zuzmója teng; míg a Tornallya s Putnok között elterülő sík már az Alföld rónájának szelid lehelével érint, s a puszták pásztor-költészetére emlékeztet: addig éjszakai részén Dobsinától fölfelé s a Garam-völgy mentében, Svájcznak vadregényes, komoly tájképein merenghetünk; ha a szelid Sajó-völgy, Csetnek s Jolsva völgye tájképi változatos szépségeikkel, a tornallyai „Melegviz“ (tengerszem) érdekességével, az aggteleki cseppkőbarlang világhírű csodaszerűségével mind-megannyi kincsei Gömörnek: akkor a sztraczenai völgy és a dobsinai jégbarlang, a természet e kincstárának nem értéktelenebb gyöngyszemeit képezik.

Ha az utas Dobsinától a *Hosszuhegy* felé veszi útját, csepley, bokros, szántóföldekkel s virányos hegyi rétekkel váltakozó hegyoldalon emelkedik föl; e hegyoldalban láthatja a világhírű cembergi kéklény- és álny-bányákat, melyek évenként átlag 2000 vámmázsa érczet termelnek. Elhaladva a kereszt mellett, honnan elragadó kilátás nyílik, bányák, kohók, fenyves erdők között haladva, keskeny völgyecskebe érünk, mely oly szűk, hogy csak a szekér s tövében egy 3—4 méter széles patakcsa fér el.

E völgy kedves méla hely, csendjét csak a kis patak vidám csevegése zavarja; de im, mintha csörgése halkabb lenne! valóban úgy van, vize is megapadt, hova tovább annál inkább fogy, míg végre csak száraz medre marad; a patakcsa eltűnt, elveszett; a föld nyelte el, —

majd újból lejjebb napfényre jő lassanként, s a Göllnicz vizébe siet, máskor örökre eltűnt. Az egész sztraczenai völgy is az *elveszett* (tótul: straczeny) csermelytől nyerte nevét.

A völgy kezdetén mindjárt az *Árok* nevű benyúlásnál van a kis falu Straczena, rendetlenül szét-szórt, jobbadán fából épült. Lakosai mind bányamunkával foglalkoznak. Itt van Coburg herceg vasgyára, melyet csinos tiszt lakok környeznek.

A völgy helyenként hirtelen kiszélesedik, pázsit s ezer virággal hintett tere táglul ki, majd újra megszűkül s a fenyőfedte két oldala majdnem összeér. A sűrű szálcs fenyves mily pompás összhangban van a magas sziklaormokkal! Komoly, csendes, mozdulatlan, mint a sziklaóriás, némán s méltósággal sorakozik sudar sudar mellé, mint egy lándzsás csapat, néma csendjét csak egy-egy madár csevegése, meg a völgyben zugó patak egyhangu moraja zavarja, tövét puha moh-ágy takarja, s üde zöldjével ezer hegyi virág képez festői tarka szőnyeget; a lég tiszta, átlátszó s a fenyves balsam illatával van tele, oly üdítő, oly kellemes, nem győzünk eleget beszívni.

Egy tekintet — s egészen új kép tárul elénk; a fenyőfedte oldalt kopár, egyhangu szürke szirt-

DOBSINAI JÉGBARLANG: VIZESÉS.

halmaz váltja fel, vad ormok merednek daczosan ég felé, körös-körül zig-zugos szakgatott szirtgerinczek, merészen kiülő éles csúcsaikkal, — majd óriás függönykép leereszkedő sima sziklafal, itt egy hegyes gúla-alak, amott egy szirtszobor, közbe összehányt kötörmelék, mely minden perczben leomlással fenyeget. A keskeny sziklaparkányba egy-egy szálcs fenyő fogózik, kanyargó gyökere mint szürke kigyó látszik ki itt-ott a mohfedte silány talajból, tús ágaival, hegyes csúcsával élesen metsződik az ég kékjébe; a szirt-erkélyekről kicsúszott mohteleg ágbogas gyökereivel s kúszó növénytakarójával festői rojtokban füttyög le.

Minden kanyarulatnál új kép, csak a kristály vizű folyó van ott mindenütt, a hosszú szoros völgy telve van azon syreni hanggal, mit moraja, zúgása, suhogása okoz. Most hirtelen meredek riasztja meg, össze-vissza hányt szikladarabokon rohan le, majd két oldalt benyuló szirtfalak állják útját, és annál nagyobb zajjal zuhog át rajtuk, moszatos zöld falaikat merészen csapkodja, nyalja; habjai ezer finom cseppé porladnak rajta szét, s szivárványszínben játszanak a nap sugarival, itt sugaras nyalábokban szökkelnek szerte szét, majd átlátszó ívvé terülve, mint egy üveg-

lemez omlanak le; vad örvényben kavargog most hirtelen, majd csendesül moraja, hatalmas tombolását, habzó zuhogását méla halk susogássá változtatja, midőn finom homokfödté sikon terül ki, vagy egy simára nyalt sziklatáblán átlátszó zománczcsa simul; itt mozdulatlan, méltóságos mélységgé gyűlik meg s hallgatag tanui, a zord szürke ormok s komoly mozdulatlan fenyvesek néznek tükrébe. Amott az élet mozgalmas pezsgése, emitt a csendes halotti nyugalom egymással varázsszerű összhangban egyesül. Egy-egy üde zöld pázsittal borított hegyi rét virgoncz juhok legelnek.

Straczena helység temetője mellett völgy-szerű hasadék, sziklafalak-alkotta szurdok nyílik, ez a *Sólyom-hasadék*. Alig haladunk bele pár száz lépésnyire, fogva vagyunk, szoros körben sorakoznak jobbról balról a meredek sziklafalak, méltóságos gúla, rovátkos tornyok, felszökkenő sziklacsucok, mintha az ég boltjába furódnának be, amott mozdulatlan köfolyam, összehordott kőgörgöget, csak egy lökés kellene, s tombolva csörtetve omlódnának a mélységbe; itt-ott egy-egy csoport fenyő fedi a sziklás hegyoldalt; ha e kővilágban a meredek, összevisszahányt omladék között felfelé kigyózó keskeny ösvényen mintegy fél óráig haladunk, virágos hegyi rétre, egy tág fennsíkra érünk, honnan ösvényünk a *Hollókő*-höz vezet. Ismeretes pont ez szép kilátásról a szomszédos bérczetetökre, messze Szepesben és a hatalmas Tátra-hegycsoportra, mely felséges gúlaalakzataival, hófedte tetőivel, meleg ibolya-színben uszva megható képet ad. De még inkább ismeretes a közelében fekvő *időszaki* forrásról, melynek bugyogása időnként megszakad, s újból beáll. A forrás helyén egy mész-kő-törmelékkel megrakott teknő alakú gödröt látunk. Ez a forrás szája, lefelé hosszú mederré nyílik, majd széles ürré táglul, mely száraz, de az ür kötörmeléke közt tiszta víz kezd előszivárogni, — növekszik, míg pár percz múlva teljes tömegben nagy robajjal bugyog föl a mélyből, s fut le kiszáradt medrében, hogy rendszeren egy és fél órai folyás után megszűnjék, s 2—3 óra múlva újból kezdődjék.

A *Hollókő* és a forrás kiránduló társaságok s turisták által sűrűn látogatott pontok.

A *Sólyom-hasadékkal* szemben, szintén egy szűk völgyecske hasad, hol faházikókból egy kis telep terül. Lakosai mind favágók és szénégetők, a neve *Spital*.

Innen a völgy jelentékenyen kitágul, s utunk a folyó bal partján sík téres helyen vezet, egyenest egy harántul a völgyön benyuló sziklanyelvnek, mely mint óriás kőfal húzódik a völgyön keresztbe egészen a folyóig, rajta hatalmas sziklacsapatak, óriás gúla-knyugszanak, itt-ott egy párkányzatába kapaszkodott fenyő magaslik, — utunk már majd a sziklafalhoz ér, midőn észreveszszük, hogy az keresztül van furva, s ez alaguton kocsink kényelmesen roboghat keresztül. Ez a *sztraczenai sziklakapu*. A kapu sziklafalára egy tábla van szögezve e felirattal: „Ágoston, Szász Coburg-Góthai herceg, a magyar természettudományi társulat elnöke, téged e sziklák dicsérnek“. A kapun áthaladva, a völgy szűkebb részében vagyunk, utunk a völgygyel gyorsan kanyarog jobbra-balra. Nem messze a kaputól a folyó jobb oldalán kiváló sziklacsoporthoz vonja magára figyelmünket. Közvetlen az út mellett, mint egy épített várfal, mered égne egy sima óriás sziklalap 80—90 méternyi magasan, mellette egy második, mögötte újra más, hosszában némelyik mint dűledező fal szélesen meg van repedve, ennek teteje, — annak széle dől romba, ez itt mint erős bástya büszkén magaslik égne, amaz mint csonka torony ledőléssel fenyeget. Ez a *sztraczenai kapuvár*.

Áthaladva a sziklába vésett keskeny „bemetzésen“, érdekes ponthoz jutunk. Egy hirtelen fordulattal a völgy téres hegyi rétté táglul, melynek közepén hirtelen, egész elszigetelve emelkedik a földből egy szürke sziklacsoporthoz, széles alapu gúla-hoz hasonló, jobb és bal vállán kisebb kupokat, sziklatornyokat, majd szobor-

szerű szirtképleteket viselve, s közepesucsával mint hegyes gula élesen vágódik a légbe, mintegy 58—60 méter magasságban; a szép csoportot csaknem szabályos körben futja körül a Göll-nicz, lábát kristály-vizével locsolva; az egész képlet a gyertyaként rá-rá illesztett fenyő-sudarakkal, a rajta nyugvó kupokkal, szobrokkal s csucsára tett fakeresztel, a komoly fenyvessel környezett téren impozans, méltóságos jellegű „Oltár”.

Balfelől a folyam mentében is óriás képződmények, egész sziklavilág, szédítő magas és meredek hegyoldal, egy ily sziklán jókora nyílás, valóságos lyuk látható, melyen keresztül a favágók és szénégetők egész fenyőszálat dobta át s eresztettek a völgybe. „Vén sziklák a lyuk felett” ez neve.

Egyszerre a hirtelen kiszélesült tér tulsó részén az Éleskő 120 méter magas hegyes gúláját látjuk fenyő-takarójából fehéren kikan-dikálni. Ez jelöli meg felső, nyugati végpontját a straczenai völgynek, mely az Árok szurdok torkolatától idáig körülbelül 5000 méter hosszú s egy órai utat igényel. Ez a völgy legtágabb tere, északnak Magyarországnak legmagasabb erdőhegye, a büszke Királyhegy hatalmas vas-kos alakjával. A tér közepén fut végig utunk, bal felől mellette a svájci stílusban épült tágas „Vendéglő a jégba langhoz” füstölő kéményeivel barátságosan integet, erkélyén vidám vendégsereg lobogtatja fehér kendőit felénk.

Mihelyt a vendéglő oszlopos előcsarnokába lépünk, csinos táblákat látunk a falon, utasításokkal a barlang megtekintésére, a tanács által megszabott árjegyzék ételek, lakás, barlangvilágításért s megtekintéséért fizetendő díjakról stb.

Kissé megpihenve, elindulunk a jégbarlang felé; a Ducsa-hegy északi dűlőjének tartva, szép parkban haladunk fölfelé, finom homokkal kiszórt utunk izléses kanyarulatokban vezet majd szűk fenyők között, majd fiatal ültetés közt — átláthatatlan sűrűségben, majd tágas tisztásra érünk; minden fordulaton van valami új, valami érdekes, más-más kilátás a völgyre, a páratlan alaku Éleskőre s tövében a kerülői lakra, itt-ott kényelmes falócsák. Majd kristály-vízű forrásokat hagyunk el, melyek közt a Nagy forrás, 737 m magasságban, + 6 C. fokú vízzel s oly bőségben bugyog, hogy jókora malomkerekét hajthatna el.

A Ducsa-hegyoldal közép magasságában kis fabódé tűnik szemünkbe fakerítéssel, melyen jókora tábla függ „Jégbarlang” felirattal. Hűvös légáramlat tolul ki a velünk szemben emelkedő meredek sziklafaltól alulról felénk, s érezteti, hogy a barlang szájához közel vagyunk. A sziklafal mintegy 12 méter széles és magas, rajta vastábla függ, a jégbarlang felfedezőinek neveivel.

E felfedezés története lapunkban már ismertette volt, s azért ezt mellőzve, áttérünk a föld alatti jégvilág leírására.

A dobsinai jégbarlangról határozottan mondhatni, hogy az mind nagyság, mind szépség tekintetében az eddig ismert gyér számú jégbarlangok között a legelső helyet foglalja el.

Jége számtalan egymásra fagyott rétegek tömegéből áll, hol sima sík padlózatot, hol óriási jégfalakat képez, miközben különböző jégcsapok, kupok, oszlopokon kívül csodás szépségű alakzatokat alkot, majd vitztiszta, átlátszó s légtelen, majd fehéres, átlátszatlan, alabástromszerű, apró légbuborékokat tartalmazó jégből. — Összes kiterjedése 8874 m² méter; melyben a jég tömege 125,000 köbméternél több és egy millió méter-mázsánál többet nyom.

Bemenvén a bejáraton, 38 falépcsőn haladunk lefelé; a barlang szélesedő torkában vagyunk, a boltozatot és oldalfalakat mészsirtetek képezik, míg a padlózat merő jégből áll, mely itt lejtőzetesen tart lefelé. Még pár lépcső s a barlang fő ürege — a Jégterem tárul ki előttünk.

Tágas terem ez. Egész padlózatát tükörsima jég alkotja; félve lépünk rá, hogy el ne csuszszunk. Lábaink alatt a boltozatról lehullott ezer jégkristály recseg, ropog; a padlózat nagyobb kiterjedésében tükörsima jégcsíkot alkot — 1726 m² méter terjedelemben. Nincs ezen emelkedés vagy mélyedés; — sokszor volt vig korecsolyázók versenypályája nyár derekán. A terem felső fala rendetlen alaku be-benyúló szürke szirtjeivel méltóságos bolthajtásként borul a félhomályba tűnő fénylő jégpallóra, kisebb-nagyobb jégcsapok függnek rajta, s millió jég-

kristály, csillagalakzatok; itt átlátszó oszlopok, ott egy magas jégdomb, s ezerféle változatos jégalakzat mindenfelé.

A terem boltozatáról sziklatömeg ereszkedik a padlózatra jó szélesen s a terem két részre osztja, egy nagyobbra és sokkal kisebbre. Utóbbi a Kis terem. Itt, a terem közepén két négyzetű hegyes csucsba futó jégtábla áll a sík pallón, ezek a Sirkövek; jobbra van a meglepő szépségű Vizuhatag az Elefántfej-jel. A sziklaboltról ivben lezuhanó víztömeg ez, csak néma mozdulatlansága mutatja, hogy jéggé merevedett. A Nagy teremben van igen gyorsan növekvő jégstalagmit, mely ez évben fél métert nöött; általában az egész terem jege igen élénk növekvést mutat, a terem körülfutó deszkapalló úgy volt ezelőtt két évvel építve, hogy az a jégcsík felszínénél 25 centiméterrel magasabban feküdt, most már a jég van 15 centiméterrel magasabban a deszkapallónál.

Itt van a három Jégoszlop is. Az egyik magas jégdomb tejen nyugszik. Feltűnő átlátszóságuk már távolról sejteti, hogy nem tömör, — közelről látjuk, hogy valóban üresek azok, s hozzá még egyiknek hengeralku üreből állandóan vékony vizsugár csörtet lefelé, mely a palló jégébe kis katlant mosott. Ez állandóan vízzel van tele, neve: Kut; ez oszlophoz egy háromszögalku ferdén dülő jégtábla támaszkodik, melyet hosszanti hasadék szel át, ez a Beduin-sátor.

A 8—11 méternyi oszlopok felületét ellepő ezer változatos jégképződmény még inkább lekötíti figyelmünket. Jégzalagok, finom összekuszált szálak, párhuzamos gyöngysorok, majd összecsomósodva, majd keresztül-kasul fonódva csilognak az oszlopon; lefüggő hosszú bojtok, gazdag rojtok, majd legyező forma tiszta átlátszó jéglemezek, üveg félgömbök, hegyes csapokba futva ki, — majd újra levelek, lombok, hullámosan hajlott fűszálak, sarlóképi hegyes jégnyulványok alkotják ornamentjeiket, leirhatlan változatokban; szemünk minden mozdulata, a gyertyaláng minden lobbanása más meg más csillogó alakot varázsol elő.

Az, mit eddig bejártunk, a barlangnak Felső emelete volt, van ezenkívül egy Alsó emelet is, mely ennél nem kevésbé érdekes, de talán még meglepőbb.

Az Alsó emelet egy szakadatlan folyosó alaku ürmenetből áll, melynek egyik oldalát a barlang sziklafala, másikat a terem jégpallójának óriási vastagsága harántmetszete alkotja. E folyosó eredetileg két részből, egy Jobboldali szárnyból, meg egy Baloldali szárnyból állott, a két szárnyat egymástól merő jégtömeg választotta el; de e jégtömeg alagutszerűleg átfuratott, s a két szárny ily módon egy folytonos szakadatlan ürmenetté lett. Egész hossza 200 méter.

Ha már fenn a teremben a jégpadlózat terjedelme meglepett is, még sem volt az valami soha nem látott dolog, — a szabad természetben egy befagyott tó, vagy jéggel borított sík rét nem más képet ad; de midőn ugyanazon jégpallót vastagságában is látjuk, akkor lehetetlen bámulatunkat elfojtanunk; 200 méter hosszú, 15—20 méter magas szakadatlan jégfal 4644 m²-méter terjedelemben oly óriási tömeg, milyen csak a sarkvidékeken látható.

Mint egy bezárt könyv lapjai, úgy fekszenek itt jégképződmények jégképződményekhez tapadva; azt is látjuk, hogy lapokból áll, de meg nem számlálhatjuk. A rétegek majd vitztiszta, majd alabástromszerűek, közbe-közbe néhol finom porréteg is van; — párhuzamosan fekszenek egymáson, együttesen hajlanak néhol egész 40 foknyi szögig.

A jégfalon kívül is érdekes jégképződmények vannak itt. A legszebbek egyike a Lugas; magas jégdombon áll, ivben összeboruló lombok, palma-levelek, finom fűszálak különböző vastag, vitztiszta jégképződményekből van fonva, belülről is ezerféle jégvirágok, ragyogó jégcsapok alkotják. Belülről erősen megvilágítva bámulatos szép kép.

Most az Alagut-hoz érünk. 8 méter hosszú, jó tág sikátor ez, tiszta merev jégbe vágva. Tul a Kápolnába érünk; a folyosó sziklafala és jégfal gót ivben hajlik itt össze, változatos jégképződmények díszítik falait; csendes méla kis hely. Ez a barlang leghidegebb, legszárazabb és egyúttal egyik legmelegebb pontja; nem annyira részeinek kiváló szépsége vagy jégképződményeinek nagyszerűsége, mint inkább az egésznek együttes hatása, borzalmas, vonzó vad igézete által.

A folyosó kitágul, sziklabolthajtása kiváló bizarr szirtkiállítás, mely öbölforma vajúlatok, tátongó hasadékok miatt zigzagos, igen rendetlen felületű; meredeken a mélybe sülyedő fenekén szirtgörgetegek, leszakadozott hatalmas sziklák, rombadólt alakatlan kötömegek vadul, a legnagyobb rendetlenségben keresztül-kasul vannak egymásra hányva; a melyből a részben eljegesedett repedések bizonytalan sötétje mered reánk. Felcsigázott képzelőnk élénk tevékenysége a félhomály bizonytalan alaku közsirtjeiből, fehérítő jégtuskóiból mesebeli szörnyeket, pokoli sántát, bűvös lidérczet varázsol elő. Hasztalan keresünk itt valami szelíd képet, valami enyhét, lágyat, gyöngéden hajlott vonalt, hullámosan görbült felületeket: minden vonal élesen van megtörve, minden lap hirtelen, darabosan szakad meg, csupa kiálló szöglet, hegyes csucs, éles szél; minden zord, minden vad, a mi körülvesz.

A folyosó e részlete: a Pokol. Egyik zugában egy 7—8 méter magas vas-kos jégtuskó fekszik a sziklafalhoz, s a mögötte lévő sötétszínű sziklacsoporthoz, a félhomályban mint egészen fekete, határozatlan alaku tömeg látszik. Ez Lucifer.

Innen lefelé aknaszerű menet vezet. Itt van a Függöny; a jégfalról szabadon lelógó 10 méter magas és 8 méter széles jéglepel. Festői redőzetben fűtyög le egész a padlózatig; finom vizsálak, átlátszó gránátfüzérek, szabadon függő rojtok, hullámos fűrtök díszítik, és változatos leirhatlan alakzatok vannak beleszöve.

Az Orgona 8 méter magas, 6 méter széles jégalakzat. A jégfalról majd egészen vékony, majd lábnyi vastagságú, egészen szabályos hengeralku jégcsapok — orgona-sípek módjára lép-csözetesen s egészen párhuzamosan sorakoznak egymáshoz, majd a padlózatig érnek, majd szabadon lógnak.

A folyosó végén lépcsőzet magaslik előttünk, ezen kell fölmenünk 150 fokon! Az utolsó lépcsőt megmászva, meglepetve látjuk, hogy újra a Kis teremben vagyunk, a Vizuhatagnál, honnan nincs már messze isten szabad ege.

Apostolok oszlásakor.

— Karezolat. —

Mobilizálják az — országgyűlést.

Az elnök, általános csend közt kiadta a mozgósítási parancsot, hogy vasárnap lesz az országos kirchenprádé, aztán minden legény tartozik berukkolni a saját zászlaja alá. (Ő vette, hát az övé.)

A képviselők néma áhitattal s nem minden megszentolódás nélkül vették tudomásul a legfelsőbb rendeletet. Tehát a dicsőségnek is végének kell lenni valamikor? Bizony szomorú!

De hát mit tehetünk róla, ha már egyszer így van. Ez a barbár nemzet még nem civilizálódott annyira, hogy élethossziglan választaná meg a képe viselőjét, hanem a kommenziós három esztendő után tul ad rajta, ha rossz cseleked volt.

Pedig minő kényelmes dolog volna az. Mi is nyugton nézhetnők, hogyan mentik meg a hazát, azok is jobban beleokulnának a hazamentéshez — „igen” szavazással.

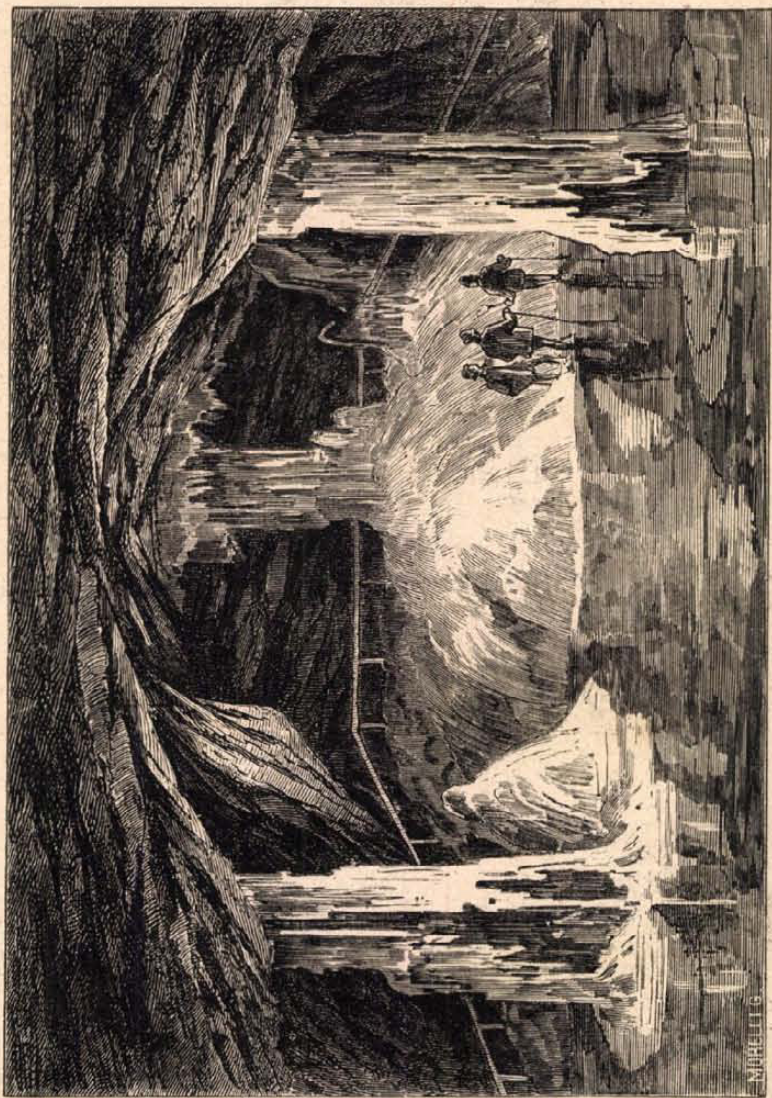
Igy azonban folytonos izgatottságnak kell kitéve lennünk. S a ki a három év két elseje alatt folyton mosolygó, meggörbödött hátú, nyájas mameluk volt: arra a hirre, hogy új választások szele fű, egyszerre sodorítani kénytelen a bajszán egy nagyot, összerántani a szemöldökét s kemény torok-hangon olyatén mézes-száju dicsőítőt tartani, hogy Rákóczi meg Kossuth Lajos ahhoz képest tizenhárom próbás pecsovics.

Hja, mert az ördögnek is gyertyát kell gyújtani néha, s az ily fajta mamelukképviselő szemében te vagy az ördög, édes, drága népem!

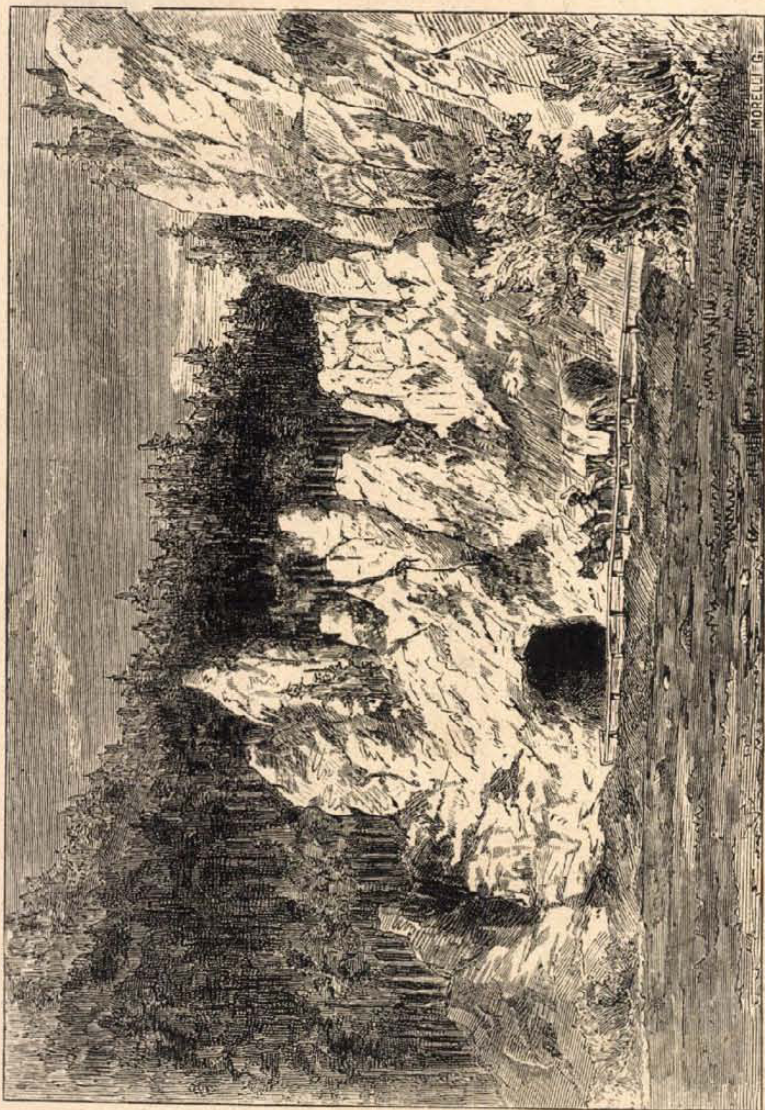
Hát vasárnap mentét, kardot illeszt magára az egyébkor plundrás, czilinderes követ és fölmegeős Buda várába. A király is ott lesz. Ő fogja fényes trónusáról kijelenteni magas megelégedését a törvényhozás három évi hű szolgál-

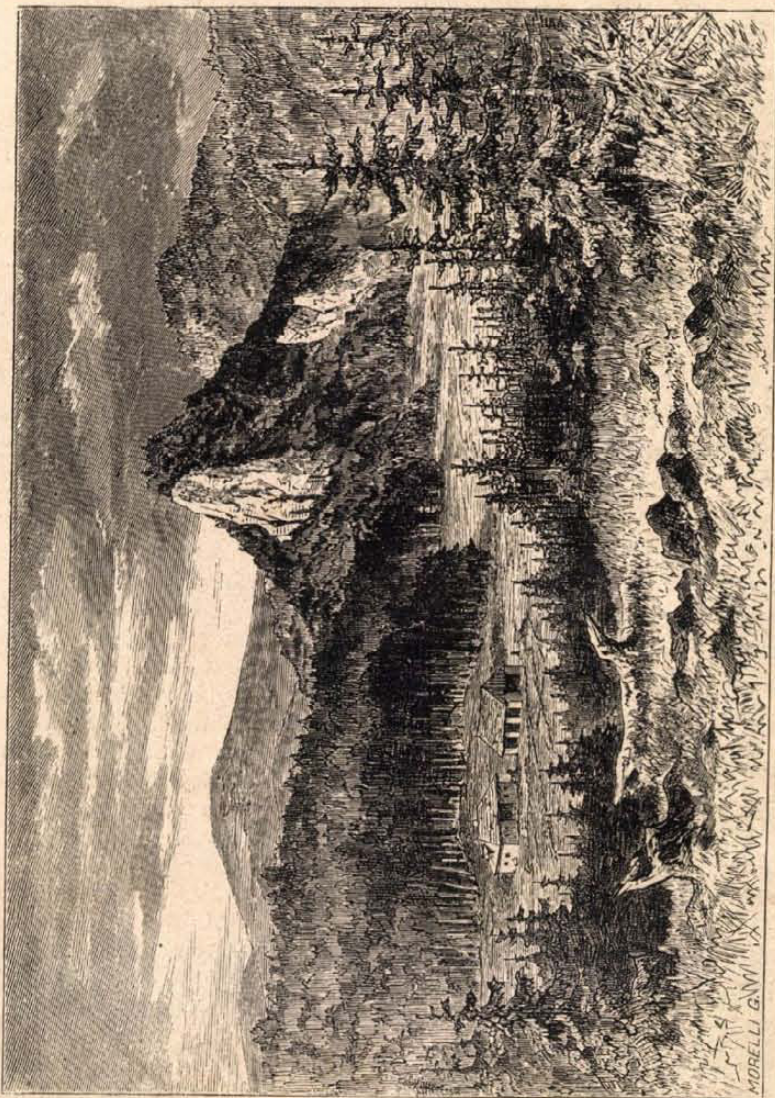
DOBSINAI JÉGBARLANG: FOLYOSÓ.

DOBSINAI JÉGBARLANG: RÉSZLET A NAGY TEREMBŐL.

SZTRACZENAI VÖLGY: SZIKLA-KAPU.

SZTRACZENAI VÖLGY: ÉLESKŐ.